

JO NOMÉS CREC EN ELS SOMRIURES

El que havia succeït no entrava en el guió que ell havia previst. Sol no podia sortir d'aquell forat negre en què s'havia abocat. Només la Sara podria guiar-lo, com ho havia fet els darrers mesos. Ara es trobava ofuscat i perdut com mai.

—Sara, vine. Ràpid! No sé què he de fer.

—Modest, què passa? Com ha anat el sopar? Què és aquest soroll? On ets?

La veu inconsolable d'en Modest es barrejava amb una cançó que s'escolava per l'altra banda del telèfon.

—Vine. Vine a casa. La culpa ha sigut d'ella. Ella no volia.

—Però Modest, què és el que no volia la Consol?

—Vine, vine! Sara, vine! Ajuda'm! —La veu d'en Modest buscava amb desesperació un ferro on agafar-se.

*Jo només crec en els somriures,
somriures que mouen la mar i el vent,
somriures que engeguen els engranatges,
somriures que seran record etern.*

Que mouen la mar i el vent.

Que seran record etern...

La melodia, el ritme, els mots... l'asseraven. Des que havia descobert aquesta cançó d'El Diluvi, l'havia incorporada a la seva vida com un so més de la seva existència. Sempre que podia s'enganxava els auriculars i s'introduïa al cervell aquest nutrient indispensable per sobreviure.

Havia llegit que somriure allarga la vida. Per això en Modest intentava practicar tantes hores com podia. Amb el temps, de manera mimètica, havia imprès en el seu rostre aquell gest que el caracteritzava. I que tothom relacionava amb ell. En Modest i el seu somriure. Tenia un somriure per a cada ocasió. No en va, tenia amb qui emmirallar-se. Passés el que passés no perdia aquell gest. Res no el pertorbava. Qualsevol que el veia no es podia resistir a aquell posat encomanadís que transmetia optimisme, calidesa i confiança. Més d'un es preguntava què devia ser el que provocava en ell aquest aire permanent de felicitat. D'on treia aquella energia que motivava aquell ventall de somriures incombustibles.

A l'hospital de Mataró, on treballava, tothom el considerava una persona reservada, afable i atenta. Discret com pocs. Amb els companys es relacionava estrictament el necessari. Les seves tasques de manteniment propiciaven que fos un personatge conegut. Però si algú volia saber més d'ell, responia amb evasives i un somriure. Tothom reconeixia que aquell noi amb els auriculars col·locats a tota hora feia, això sí, una feina impecable i diligent. No es podia demanar més.

La Consol treballava a la recepció del mateix hospital. El seu somriure, que no havia passat desapercebut a en Modest, gairebé anava implícit en les seves obligacions. Era un somriure amable i mesurat. D'anunci de televisió.